

صدرت و ادم نشان ای دل عمر زدن
نیستی اکت ز حال با دود چا بادینه
اصنی صدر ز نشیری ریشیاری علی

باز میکوی در ویران غم مرنی
رفت چندی ره کنن آب زم زمی
است باشی جام می را بر سپهر حمیز

عیر پوشده آتم ز خط یار و ل
بختیاریانم بسوی او کرم
بنای صبر دم برده از عمر نهاد
مرا ز خون سرکشک پیسرخ روی عشق
بخار خار کلی که چه باز در بنم
بود شکایت آنه ز روز کار و رن
روی عشق تان اصنی کشید علی

نیم خالیه پرور شود بهار و ل
چو یک می کرم نیت اشیا و ل
بنای عمر نایبیت بی مدار و ل
برویم آمده روزی هزار بار و ل
ز بر سوختم آسشت و خار و ل
شکایت مدام ز روز کار و ل
بنوده میسج بلای چو اقطار و ل

گر بر باد و موسم کل من کند کسی

ببزرگه ترک با دود کلکون کند کسی

دریا کشان نیکد عشق ترا که	مگر قبح ز کشتی کردون کند که
خوام نشان راه حدیث فراق را	در این پشیمان قصه مجنون کند که
کویند عشق ز هست دو اسیر باغی	در حیرت کج بارود و چون کند که
روزی که بودیل سرشکم روان از	میخواستم نظاره همچون کند که
منظور دیده شاه معینت بر کجا	در شمس آب کل نظر از دون کند که
دل خاتم و فاقه بست تو صحنی	ترسم ولی ز دست تو پروان کند که

آغاز شبست آن خط مشکین که تو داری	بمان آن غیب سیم که تو داری
کلهر سنا غنچه لب لاله عذارا	بس طرفه بهاری چه رایح که تو داری
ای قاعده رسم و فکر ده فراموش	این هم چه پرست چه امین که تو داری
شذرف تو خار کمره گلهای پریشان	داری دل جمعی چه دلست این که
شور دل فریاد و شانه چه توان کرد	دارد نمک خنده شیرین که تو داری
بز جاسیه جای مر و از مجلس ندان	اینجا دل بس کشته بنشین که تو داری